

Trec ani

Se scurg din streșini zile, calde ploii
Dinspre trecut, prin azi trecând spre mâine
Prefața judecății de apoi
Uitată într-un miez uscat de pâine.

Se uscă vinul în ulcior de lut
Dovadă a luminii din lumină
Din soare galben trup de început
Fiori de nemurire or să vină.

La cap de zei ard albe lumânari
Ursitele-și fac treaba demodată
Trec anii tinereții, aspre dări
Și nu s-or mai întoarce niciodată.

Diminețile mă dor

Iubito, diminețile mă dor
Mă strânge trupul tău fierbinte
Cearșaful mai păstrează-un nor
Din glasul tău care mă minte.

Apare dimineața prea curând
Și rug de nopți ne-nlănțuie cu norii
Atunci pier visele uitate-n gând
Lăsând în urmă patima culorii.

O ușă se închide-ncet încet
Peste iubirea noastră vinovată
Se mai presează-o lacrimă-n caiet
Sfârșitu-ncepe cu: "A fost odată".

De dragoste

N-am curaj să te privesc
N-am cuvinte niciodată
Dacă astăzi te iubesc
Numai tu ești vinovată.

Zilele se scurg la fel
Noaptea-s de tine pline
Lângă tine-l văd pe el
Și pe nimeni lângă mine.

Vino încă un minut
Să te-ating ca niciodată
Doar o dată să te sărut
Și-apoi poți să pleci uitată.

De tine

Între două vechi destine
Legănate de scadență
Ca un soi de penitență
Șade dragostea de tine.

Drămuită în belciuge
De puținele cuvinte
Tremură la trup când minte
Și când speriată fuge.

Fulgii calzi ca răni deschise
Ne acoperă privirea
Negăsindu-ne menirea
În atâtea zeci de vise.

Tu

Din ploile moșite-n curcubeie
Lăptuci desculțe arse în cuvânt
Te-ai întrupat fantasmă de femeie
Ca marmura născută din pământ.

Lucrare sfântă arsă în cuptor
De mâna-mi albă, rece meșter orb
Te scuturi ca un miazăzi de nor
Purtat în spate plictisit de-un corb.

La tine lacrimi se usucă-n păr
Bogat omăt curgând a doua oară
Ca sfiiciunea unui pui de măr
Ce-nvață de la soare cum să moară.

Prima iubire

Cum poți tu crede c-am uitat
Privirea ta ce arde rece
Păcat născută din păcat
În mine noaptea te petrece.

Sunt flăcări albe între noi
Și urme de ferestre goale
Ascunse-n sânul unei ploii
Ce-adânc se scutură pe poale.

La cumpănă de amintiri
Mă dori mai mult decât o viață
Iubire-ntâi dintre iubiri
Adu-mi o altă dimineață.

Tu (2)

Zi de vară, timp pierdut
Între margini de sărut
Și-amintiri de împrumut.

Om de fruct crescut de soare
Visător ca o chemare
Streșină de întrebare.

Cuib tăcut plodit în tină
Între boabe de lumină
Ca un fiu născut din vină.

Ești întâi și ești a două
Un inel din lună nouă
Prins în buzele de rouă.

Sân de nor și ochi de stele
Dans de lupi purtați de iele
Tu, aleasa vieții mele.

Vara

Vara galbenă confuză
Ca o burtă de meduză
Arde ca o vinovată
Dintr-o flacără de fată.

Soarele împuns de suliți
Se ascunde după uliți
Fulgii de căldură crem
Se topesc în ochi și gem.

Calea Laptelui femeie
S-a uscat ca o idee
Lăsând Lunii pradă rară
Ultimul apus de vară.

Raza udă, fier de plug
Arde-n boltă ca un rug
Dintre focuri fără veste
Se deschide o poveste.

De sub streășina ce strigă
Luna cât o mămligă
Strânge-n tainițele sale
Joc de paparude goale.

În căldura ce se sfarmă
Fânul parcă stă să doarmă
Adunând în braț de stele
Ochii dragi ai dragei mele.

Părinții mei

Din curtea veche plină de verdeață
Ce-și duce-n spate zilele senine
leșea-mbrăcat în a țigării ceață
Un bătrânel ce seamănă cu mine.

Își poartă-ncet obrazul plin de riduri
Uitând în amintire ce e graba
Plângându-și supărarea către ziduri
Că prea de tot îl oropsește baba.

Se-ntoarce-n loc, își scutură țigara
Și sprijină în piept capătul porții
-la uite-te, se face iarăși seara
Și nu m-au vizitat nici azi nepoții.

Își duce noaptea ochii nevăzuți
La masă față-n față două linguri
Doi bătrânei ce se privesc tăcuți
Îmbătrânind în doi atât de singuri.

Caniculă

Se topește gri asfaltul
Ca o splină de pursânge
Ca o fată ce se frânge
Strânsă-n brațe de un altul.

Valuri mari de zăpușeală
Își înmoaie-n iarbă pana
Ascunzând în taină hrana
Unui basm de zână goală.

Sprijinindu-se-n amurg
Plopii, jumătăți de drepte
Se smeresc în lemn de trepte
Dimineți ce roua-și curg.

La răscrucea unui fum
Vara și-a legat broboada
fluturi albi pătând zăpada
Unui început de drum.

Nu pot

De ce e rece gura ta ?
Când mă săruți parcă ești gheață
Îmi amintești de altă viață
Când altceva nu mai era.

Când îmi zâmbești o faci timid
Nu mă privești în ochi vreodată
Tu știi cât ești de vinovată
Că mi-ai pus sufletul la zid.

Când mă cuprinzi și mă alinți
Te văd pierdută în visare
Dorindu-l pe acela care
Te-a pus pe mine să mă minți.

Din dragostea-mi n-a mai rămas nici sfert
Nu pot uita c-am plâns când ți-a fost bine
Nu vreau să vreau să mă întorc la tine
Și nici nu vreau să-ncerc să te mai iert.

Zece porunci

Mă iartă Doamne-am fost un păcătos
Că am călcat cereștile porunci
Iar de nu poți în lad să mă arunci
Aruncă-mă te rog cu mult mai jos.

Întâi de toate jalnic am mințit
Am spus la toți că sufletul nu doare
Că-i împietrit și suficient de tare
Să fie fără dânsa fericit.

Că am fost hoț și am furat, mă bate
Din gândul ei am luat câte puțin
Crezând că dacă e așa de plin
N-or să-i lipsească zilele furate.

Îți cer pedeapsă pentru c-am ucis
Surâsul ei ce inflorea pe buze
Cu amânări penibile și scuze
Și promisiunea unui sfert de vis.

Aproapelui am vrut să-i fie rău
Aceluia ce m-a înlocuit
Mă bate, Doamne, pentru c-am dorit
Să nu-și găsească loc în gândul său.

Mândria mi-a fost alt păcat de soi
Prea mândru-am fost în viața mea întreagă
Să îi zâmbesc, să-i spun că îmi e dragă
Să nu-i calc inima ca pe-un gunoi.

Eu am greșit făcându-mi chip cioplit
Icoana ei mi s-a săpat în minte
Și știu precis că de acu-nainte
N-am drept vreodată să mai fiu iubit.

Mi-ai spus să îi cinstesc și pe părinți,
Să n-am pe lume nici alți Dumnezei
Dar cum s-o fac dacă în ochii mei
Ea-mi ține loc de mamă și de sfinți.

Aș vrea de astăzi să mă pocăiesc
Să nu-ți mai calc poruncile divine
Să fac doar ce e creștinesc și bine
Dar nu pot, Doamne, încă o iubesc.

Călugărul

Din turnul vechi o toacă bate semn
În liniștea de început de lume
Coboară din icoanele pe lemn
Un înger slab ursit să n-aibe nume.

Chilia plină de miros de mir
Se-nchide-n urmă stavilă zidită
Pe rasa neagră rosul patrafir
Păzește trupul galben de ispită.

Mătăanii reci se-nșiră rând pe rând
Când ceara-și plânge seva lumânării
Cu liniștea pre moarte călcând
Prin lacrimi săpând drum uitării.

Păcatu-și pierde trupu-n liturghii
Din cer arhangheli trâmbiță venirea
Tărână vie, moartă pentru vii
Dar cununată-n veci cu nemurirea.

Circul

Ne-a venit iarăși circul în oraș
Aduși în camioane prăfuite
Și-au pus în cort arena de talaș
Și cuști cu animale năpărlite.

Un gong dogit anunță începutul
În palme se frământă moi batiste
Dresorii își încearcă-n aer
Și clownii-și pun peruci avangardiste.

Șerpi uriași se-nnoadă după bare
Urși grași fac tumbe-ntruna peste cap
Un elefant îndoiaie cu trompa două fiare
Trei mâțe-s duse-n spate de un țap.

Cuțite zbârnâie prin aer rece
De pe trapez atleții sar mortal
Prin cerc de foc un tigru galben trece
Dresorul stă-n picioare drept pe cal.

Maimuțe care pot să te imite
Se scarpină de pureci ne-ncetat
Din pălării ies rațe plictisite
În stal se-aude-un bas dezacordat.

Copiii stau cu ochii pe intrare
Umplând cu larma lor vechiul imaș
E vară, cald și știe fiecare
Venit-a iarăși ciroul în oraș.

Nu-i bine

Tu te uiți și nu mă vezi
Mă privești dar treci prin mine
Mă ascuți și nu mă crezi
Nu-i bine.

Trupu-ți freamătă ușor
Râsul mult mai greu îți vine
Când mă vrei de el ți-e dor
Nu-i bine.

Vorbele îngheață-n ger
De-amintire încă pline
Nu pleca desculță-n cer...
Nu-i bine.

Noaptea-s atât de reci
Ne-nțelese-s fără tine
Du-te, dacă vrei să pleci
Cu bine.

Când îți va fi greu

Să te-ntorci la pieptul meu
Diminețile fecunde
Să ai unde le ascunde
Când va fi să-ți fie greu.

Să mă cauți când ești căzut
Umilit și ars de vină
Înger palid de lumină
Să ne rupem de-nceput.

Ochiul tău uscat plângând
Obosit să tot aștepte
Către mine să se-ndrepte
Când se va topi flămând.

Când va fi să-ți fie greu
Voi veni să-ți duc povara
Răstignind din nou ocară
Fiului de Dumnezeu.

Trandafirul

Ții minte floarea roșie de sânge
Desprinsă din povestea unui Grimm
Ce-ntâi ne-a învățat a plânge
Și-apoi ne-a învățat să ne iubim

Întâiul țep îmi sângerase mâna
Jertfind-o, lumânare de păcat
făcându-te pe tine-n veci stăpâna
Inimii mele necondiționat

Din el petale au căzut de-a rândul
Noi ne-am răcit de-atunci încet încet
Poate-am greșit cândva și noi rugându-l
Și îngrădindu-l palid în corset.

Câți ani să fi trecut de-atunci în fugă
Urmându-și fără tihnă vechiul șir?
Din noi a mai rămas doar preț de-o rugă
Și amintirea unui trandafir.

Vei ști

Vei ști că nu te mai iubesc
Când vei vedea că în derivă
Privirea mea-ți va sta-mpotrivă
Și-n ochi n-oi ști să te privesc.

Vei ști că nu te mai iubesc
Când buzele albastre cute
Vor ezita săte sărute
Într-un întreg umil firesc.

Vei ști că nu te mai iubesc
Când carnea-mi dusă de ispită
Te va atinge plictisită
Uitând că eu mă amăgesc.

Ca-ntr-un final de act burlesc
Când voi pleca stingând lumina
Lăsându-mi neatinsă cina
Vei ști că nu te mai iubesc.

Mi-e dor

De-atâtea ori să-ți spun am vrut
Mi-e dor să pot să te sărut
Mi-e dor de ochii tăi de stea
De părul și de gura ta.

Mi-e dor de vorba ta domoală
De umbra ta de zână goală
Mi-e dor de florile cunună
Culese noaptea împreună.

Mi-e dor de lacrimile ude
De buzele-ți cireșe crude
Mi-e dor să stăm sub sălcii goi
Mi-e dor de tine și de noi

Mi-e dor de umbrele din crâng
Să râd mi-e dor, mi-e dor să plâng
Mi-e dor de tine trup de seară
Ispită plăsmuită-n ceară.

Tu care ai fost

Eu tot cred că ai știut
Sufletul să-mi ții în lesă
Fugi din calea mea prințesă
Nu mai vreau să te sărut.

De atâtea ori căzut
Am uitat ce-nseamnă ura
M-ai făcut să gust din gura
Celui care te-a avut.

Acum știu că te-am pierdut
Lasă-mi inima să plece
Uită-mă-n trecutu-ți rece
Ca să pot și eu să uit.

Mâine

Stele de lumină goale
Curg uscate din privire
Lăutari ai nunții tale
De mireasă fără mire.

Gura arsă de tăcere
Umerii desculți își duce
Un Iisus fără durere
Răstignit din nou pe cruce.

Talpa lacrimă de sare
Urma-și leapădă puțină
Miazăzi de sărbătoare
care nu mai vrea să vină.

Frigul latră la fereastră
Albă patimă de câine
Despletind iubirea noastră
Ce-o să moară până mâine.

Vara

Căldura se ridică-n vălătuțe

Moi degete de rouă către cer
Pe lângă margini înnegrite de uluce
Se furișează ca un pui de jder.

Minunea facerii se inversează
Lumina se întoarce-n tină
Pierdută-n praf stă veșnic trează
Ca seva aburcată-n tulpină.

Fiori de apă umblă după vânturi
Ca puiul după țâța mamei sale
Icoane răsculate din mormânturi
Plângând în cântec doinele de jale.

Amurgul arde. Palidă făclie
Ce-și stinge seul sfârșind în Lună
Izvorul nesecat de apă vie
La piept de valuri amintiri adună.

Adoarme câmpul legănat de coasă
Țărâna vie naște iar țărână
La miazăzi când stelele se lasă
Trec greierii ținându-se de mână.

Timpul văzut de mine

Din ceasul vechi ce timpul ne împarte
De la trecut către eternitate
Curg ore înșirate spre niciunde
Ca un tâlhar ce prada își ascunde.

Bătrânii cuci bat clipe răgușite
În ornice cu limbile tocite
Căznindu-se ca la-nceput de lume
Să prindă viață în plămad de hume.

În mâinile ce încă stă să vie
În clipe se măsoar-o veșnicie
Lumină seacă noapțile pribege
Când timpul locul său de veci și-alege.

De-ar fi

De-ar fi verde crucea mâinii
Arsă frământarea pâinii
De-ar fi ruptă raza lunii
Gândul rău legat cu funii

De-ar fi pavăză privirea
Și-adormită-n fân psaltirea
Câmpul de-ar fi rugul gurii
Întregul supus frânturii

Timpul flăcări pe comoară
De-ar putea să nu mai doară
Ridul vechi săpat pe față
De s-ar face ochi de ceață

Și de-ar fi în miazănoapte
Albe florile de lapte
Din fântâni cu apă vie
Să rup friguri a pustie

Să mă-ntorc în vremuri duse
Printre lacrimile spuse
M-aș întoarce-n zori de stea
Trist în fericirea mea.

Dacă ai ști

Mamă, sufletul mă doare
Zgreaptă-nă-n cutia lui
Parcă-i înțepat de-un cui
Ascuțit într-o culoare.

Mamă, sufletul mă doare
A-nceput de ieri să geamă
Și mi-e frig în dânsul, mamă
Ca-ntr-un răsărit de soare.

Mamă, sufletul mă doare
Înăuntru golul mușcă
Strâns zăvor în strânsă cușcă
Albă margine de floare.

Mamă, sufletul mă doare
A plecat în dusul sorții
Din știrb în gura morții
S-a urcat să mă doboare.

Mamă, dac-ai ști cum doare
Când mă uit la suflet nud
Parc-aș vrea să fiu iar crud
Să-l mai pot lăsa să zboare.

De viață

M-am rătăcit când m-am născut
Între sfârșit și început
Între-ntuneric și lumini
Între petale și-ntre spini.

Mi-am stat cu gândul de fiori
Între-urâțenie și flori
Între culoare și gunoi
Între ființă și noroi.

Am plâns cu lacrimi de cuvânt
De păcătos și-apoi de sfânt
De muritor și Dumnezeu
Între acuma și mereu.

M-am răsculat căzută stea
Între-a urî și a te vrea
Între-a uita și a te ști
Între-a pleca și-a te iubi.

Umplând pahar după pahar
Tot zbuciumul mi-a fost zadar
Mă simt acum prea ostenit
Bătrân, uitat și folosit.

Te iubesc

Prinde-mi sufletul în palmă
Gând frumos, tăcut și bun
Ca un val de mare calmă
Dusă-n aripi de-un lăstun.

Suie-mă-n pridvor de taină
Cântec legănat în dor
Dintr-a patimilor taină
Curge-un nesfârșit de nor.

Stai în mine ca o vină
Lasă-mi ochii, să privesc
Inima de tine plină
Să-mi șoptească: "Te iubesc".

În noaptea asta

În noaptea asta vom dormi în iarbă
Hai, vino, nu te da de-o parte
Mai bine lasă-ți sângele să fiarbă
Aprinde-mă, lumină fără moarte.

Ne fie așternut de somn pământul
Și greierii alai de cununie
La piept de jar să ne-ncălzim cu vântul
Și stelele acoperiș ne fie.

În noaptea asta vom dormi în iarbă
Somn fără de sfârșit și începuturi
Tu lasă-mi buzele privirea să ți-o soarbă
În mângâieri fierbinți și-ntre săruturi.

Mama

Pe obrazul încrețit
O lumină vie-apare
-Puiul mamei, ai venit ?
Stai să-ți pun ceva mâncare.

Așezat la masa mică
Amintiri se țeș în gând
Mamei parcă i-ar fi frică
Să nu mă ridic flămând.

-Să-ți aduc poate plăcinte
Am făcut o tavă plină
Poate un compot fierbinte
Ori o pară din grădină.

Spune-mi cum îți e nevasta ?
Nepoțelul năzdrăvanul
Ce-a făcut în vara asta ?
Dar de-o fată când ai planul ?

Ai slăbit sau mi se pare ?
Ți-o fi poate greu și ție
Să mai ieși și tu la soare
Las-o munca pe pustie.

În oraș ce se vorbește ?
Ce-a mai zis comenduirea ?
Pensia o mai mărește ?
Sau ... Să mă așin cu firea.

Și în odăița goală
Printre întrebări o mie
Adormii cu capu-n poala
Mamei ca-n copilărie.

Cerșetorul

Așezat la cap de pod
Strâmb ținându-și un picior
Ca un cântec de prohod
Stă întins un cerșetor.

Galben pal cum e gutuia
Cu un glas încet și blând
Mormăie o aleluia
Și-o înjuratură-n gând.

Lângă el, în pălărie
Adunate mototol
Câteva hârtii de-o mie
Și monede de un pol.

Aruncate ca la câine
De vreun trecător milos
Două jumătăți de pâine
Își arată miezul scos.

Cârje vechi și lustruite
La picioare stau culcat
Două sprijine menite
Să-l ajute la umblat.

Și văzând o-nmormântare
cugeta cu gândul șui:
-Rău ca rău, da` mi se pare
Tot mai rău îi merge lui.

Trecere

Trec anii rezezi cuci stingheri
Miros de ploi rămâne-n urmă
Priviri ce-n inimi riduri scurmă
De bucurie și dureri.

Se lasă clipele-amanet
Și timpul se preface-n scumuri
Răscruci pribege-n albe drumuri
Întinse parcă prea încet.

Stă viața punte între morți
O boabă palidă de rouă
Uscată-n nopți cu lună nouă
Pe care ca pe-o cruce-o porți.

Rugăciune

Fă-mă Doamne os de pleoapă
Să văd bobocul cum crapă.

Fă-mă Doamne vârful de turlă
S-aud inima cum urlă.

Fă-mă Doamne strigăt mare
Să-mi văd sufletul cum doare.

Fă-mă Doamne câmp de stele
Să-mi iau liniștea din ele.

Fă-mă Doamne ochi de ursă
Să-mi veghez tăcerea scursă.

Fă-mă Doamne prunc de vânturi
Să-mi cresc rodul din pământuri.

Fă-mă Doamne fier de coasă
Să-mi văd iarba cum se lasă.

Fă-mă Doamne cer ca norul
Să nu mă atingă dorul.

Și mai fă-mă Domnul meu
Tunet dus de Dumnezeu

Fără carne, fără os
Fără lacrimi de întors

Să nu mă atingă omul
Și să fiu frate cu somnul.

Dă-mi un semn

În odaia mea de lemn
De mult nimeni nu mai vine
Obosit s-aștept un semn
C-ai să te întorci la mine.

Patul mut așteaptă gol
Trupul tău ca de păpușă
Ți-am lăsat lumina-n hol
Ca să nu mai bați la ușă.

La fereastr-am pus un stor
Frunzele să nu mai vadă
Mersul tău prin dormitor,
Umbra ta ieșind din cadă.

Când va fi să treci pe drum
Ca-n atâtea seri de vară
Las-o urmă de parfum
Să mă amăgească iară.

Și de-o fi să vrei să vii
Să-mi adormi din nou pe umăr
Stau pe strada ce-o mai știi
La exact același număr.